

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ψλθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνος.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου 418. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Εν Ἀθήναις, 30 Ἰουνίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 31

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignauill καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἡ Τζέννη μίλησε ὥρα πολλή μετ' τὴν φίλην τῆς καὶ στὸ τέλος ἔδωσε τὴν συγκατάθεσίν τῆς.

Ἡ μὲς Μίλδρεδ γινώριζε τὴν λαίδη Στάρλυ ἀπὸ πέντε χρόνια. Ἦξερε ὅτι ἦταν χήρα τοῦ κόντε Πιερρεφόν κι' ὅτι εἶχε παντρευτεῖ μετ' τὸν λόρδο Στάρλυ.

Ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἦταν τυχερός. Μ' ὅλα τὰ προτερήματα τῆς κυρίας Πιερρεφόν, ὁ λόρδος Στάρλυ, φιλόδοξος καὶ φιλοχρήματος, καθὼς ἔλεγαν, δὲν πρόσθεε παρά μόνο τὴν περιουσίαν τῆς, ποὺ ἦταν πολὺ μεγάλη.

Μὲ θλίψη τῆς εἶδε ὅτι ὁ ἀντρας τῆς ἀπαρνήθηκε τὴν καθολικὴν θρησκείαν κι' ἀκολούθησε τὸ ἀντικαθολικὸν κόμμα τοῦ Κρόμβελ.

Ὡστόσο ἔμενε πάντοτε κοντὰ τοῦ, πιστὴ στὰ καθήκοντά τῆς, μετ' τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς θάφερνε κάποτε στὸν ἴσιον δρόμον τὴν σκληρὴν αὐτὴν καρδιά. Ἀρνήθηκε ὅμως νὰ δεχθεῖ στὸ σπῆτι τῆς τοὺς νέους φίλους τοῦ λόρδου καὶ διατήρησε, κι' αὐτὴ κι' ἡ κόρη τῆς, τὴν καθολικὴν τῆς πίστην.

Ζοῦσε λοιπὸν κάπως ἥσυχά καὶ μοναχικά, μετ' τὸ ἀγαπημένο τῆς κοριτσάκι, ποὺ ἦταν ἡ μόνη λατρεῖα τῆς στὸν κόσμον.

Οἱ λεπτομέρειες αὐτὲς καὶ τὰ εὐνοϊκὰ σχόλια τῆς μὲς Μίλδρεδ ἔδιωξαν ὅλους τοὺς φόβους τῆς Τζέννης. Ἦταν βέβαια κι' ἓνα σκοτεινὸ σημεῖο: ὁ λόρδος αὐτός, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ Κρόμβελ κι' ἐχθρὸς τῆς θρησκείας τους. Μὰ τὸ παιδί οὔτε θὰ τὸν ἔβλεπε ποτὲ αὐτόν, γιατί θὰ ζοῦσε μέσα στὰ διαμερίσματα τῆς λαίδης καὶ τῆς κόρης τῆς.

— Μὰ κι' ἂν τὸν ἰδεῖ, μήπως θὰ τὴν προσέξει κἀν ἐκεῖνος ἢ θὰ τῆς πιάσει κουβέντα; πρόσθεσε ἡ μὲς Μίλδρεδ. Ἐγνοῖα σου καὶ τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτὰ τὰ μεγάλα σπῆτια. Οὔτε θὰ τὴν πάρει κανεὶς μυρωδιὰ τῇ μικρούλᾳ σου, μέσα σὲ τό-

σο κόσμον ἐκεῖ-μέσα! Ὅταν θὰ τελειώνει τὴν ἐργασίαν τῆς μετ' τὴν δεσποινίδα Πιερρεφόν, θὰ πηγαίνει μαζί μετ' τὴν γαλλίδα κουδερνάντα τῆς, ποὺ εἶναι μιὰ γυναίκα πολὺ καθὼς πρέπει.

Ἀλήθεια, ἡ Τζέννη ἔδρισκε ὅτι ἡ φίλη τῆς εἶχε πολὺ δίκιο. Ἐπρεπε νὰ μὴν ἔχει αὐτοὺς τοὺς υπερβολικοὺς φόβους, ποὺ τὸ κάτω-κάτω ἦταν ἀστήρικτοι. Ἡ



Ἡ Νταίτση καθίσας φοδισμένη...
(Σελ. 254, στ. α'.)

Νταίτση ἔπρεπε νὰ βγεῖ στὸν κόσμον, νὰ γνωρίσει ἐπιτέλους καὶ δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν ὑποστήριζαν μιὰ μέρα, ἂν οἱ θεοὶ γονεῖς τῆς πέθαιναν καὶ τὴν ἀφιναν ἀπροστάτευτη.

Ἡ τύχη δὲ λογαριάζει τίς ἀνθρώπινες προφυλάξεις. Τὴν εἶχε κρύψει τόσα χρόνια ἀπὸ τὸ φῶς κι' ἀπὸ τὸν ἥλιον, σὰν κάτι πολύτιμον, ποὺ φοβόμαστε νὰ τὸ ἰδεῖ ἀνθρώπινον βλέμμα. Ὅταν ἀπο-

φάσισε νὰ τὴν βγάλει ἔξω, βρῆκε τὸ πιὸ σίγουρον ἄσυλον γιὰ νὰ τὴν ἐμπέστευθεῖ.

Κι' ἐκεῖ μέσα ἀκριβῶς πῆγε ἡ τύχη τῆς καὶ τὴν βρῆκε!

Τὶς ἀκόλουθες μέρες ἔκαμαν τίς ἐτοιμασίες τοῦ ταξιδίου. Ἡ Τζέννη ἀγρύπνησε νύχτες ὁλόκληρες γιὰ νὰ ἐτοιμάσει τὰ φτωχὰ ρούχα τῆς κόρης τῆς καὶ νὰ τὰ ταχτοποιήσει προσεχτικὰ ἕνα-ἕνα. Μὲ πόση ἀγάπη καὶ πόση προσοχὴ τὰχε ραμμένα ὅλ' αὐτὰ τὰ περικάλια καὶ τὰ μάλλινα φορέματα, γιὰ τὸ ἀγαπημένο τῆς κορίτσι!

Ἡ ἀναχώρησις τῆς Βιολέττας ἦταν ἓνα μεγάλο γεγονός.

Ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς, καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά, τὴν κοίταζε χωρὶς νὰ μιλά, σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Πόσο τὴν εἶχε πονέσει ὁ καλὸς αὐτὸς ἀνθρώπος!

Ἡ Τζέννη ἐτοίμαζε, ἐτοίμαζε χωρὶς τελειωμὸν κι' ἔχυνε κρυφὰ δάκρυα. Ὁ γέρο-Δίκ, ὅταν ἔμαθε τὴν εἶδησιν, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούρισε ἀπὸ μέσα του:

— Αὐτὰ δὲν εἶναι φρόνιμα πράγματα. Τὸ κορίτσι πρέπει νὰ κάτσει ἐκεῖ ποὺ κάθεται!

Ὁ Τζὸς ὅμως, ποὺ σὰν παιδί τοῦ ἄρεσαν οἱ περιπέτειες, ἐπλαθε ὄνειρα γιὰ τὴν νέα θέσιν τῆς Βιολέττας, γιὰ τὸ παλάτι ποὺ θὰ καθόταν καὶ γιὰ τὴν καλὴν τύχην ποὺ χωρὶς ἄλλο τὴν περίμενε ἐκεῖ. Ζήτησε λοιπὸν τὴν τιμὴ νὰ κουδάλῃσι μόνος του τὸ μπογαλάκι τῆς μικρῆς ταξιδιώτισσας ὡς τ' ἀμᾶξι ποὺ τὴν περίμενε.

Ἡ Νταίτση πετοῦσε στὰ οὐράνια!

Ταξίδι ἀληθινόν, μὲ ἀμᾶξι ἀληθινόν, μὲ ἄλλα ἴσαμε καὶ πάνω, μὲ συνοδείας! Αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε ταξιδέψει παραπέρα ἀπὸ τὸ Οὐγενσμίστερ μετ' τὴν βάρκα τοῦ γέρο-Δίκ! Ἦταν, βλέπετε, μικρὴ ἀκόμη, ὥστε νὰ μαντέψει πόσο πίκραινε αὐτὸς ὁ χωρισμὸς τὴν κυρὰ Τζέννην.

Ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήν τῆς Νταίτσης, ἔφτασαν μιὰ ὥρα νωρίτερα, ἀλλὰ δὲν τόλμησαν νὰ μπουρνεύσουν μέσα στὸ πλούσιον παλάτι καὶ κάθισαν σ' ἓνα παράμερον

πεζούλι, προσμένοντας την ώρα που θα ξεκινούσαν.

Σε λίγο λοιπόν είδαν τη μεγάλη άμαξα της λαίδης κι' από πίσω μία άλλη μικρότερη, για την ακολουθία της. Ύστερα κάμποσοι στρατιώτες και υπηρέτες όπλισμένοι τοποθετήθηκαν τριγύρω στ' άμαξια. Μια κυρία, που φαινόταν πως θα ήταν η γκουβερνάντα, κατέβηκε και κοίταξε αν έλειπε τίποτα. Λακέδες έφεραν ταπέτα και σκεπάσματα και τέλος φάνηκε η λαίδη με τη δεσποινίδα ντε Πιερεφόν.

Η Τζέννη κι' η Νταίζη σηκώθηκαν, περιμένοντας να τις φωνάξουν. Η κόρη τις είδε, έστειλε την κουβερνάντα να τις φωνάξει κι' όταν πλησίασαν, φίλησε τη Νταίζη, που είχε γίνει παπαρούνα. Η λαίδη είπε μερικά καλά λόγια στη Τζέννη και της ύποσχέθηκε ότι θα πρόσεχε την κόρη της.

Ύστερα μητέρα και κόρη φιλήθηκαν για τελευταία φορά, γιατί έπρεπε πια να χωρίσουν.

Τη στιγμή αυτή η Νταίζη ένοιωσε την καρδιά της βαρεία κι' αν τη ρωτούσαν τώρα, ίσως θα προτιμούσε να μην άφίσει την αγαπημένη της μητέρα και να φύγει. Άλλα δεν ήταν πια καιρός για αποφάσεις.

Η νεαρή αριστοκράτισσα τη φώναξε στη μεγάλη άμαξα. Κάθισε κει φοβισμένη κι' ακίνητη, χωρίς να τολμά να γυρίσει δεξιά ή αριστερά. Μα γρήγορα ξεθάρρεψε, γιατί η λαίδη ήταν άπλη και αγαθή κι' η κόρη της της μιλούσε με πολλή συμπάθεια.

Και ποιος μπορούσε να μείνει ακίνητος κι' άμιλητος, όταν είχε τη συντροφιά της μικρής Λουίζας; Ήταν ζωηρή και φλύαρη κι' έκανε χίλιες δυο έρωτήσεις στη Νταίζη, χωρίς να σταματά στιγμή.

Η Νταίζη πάλι αποκρινόταν, όσο καλύτερα μπορούσε. Ήταν από φυσικό της ντροπαλή, αλλά και το κλείσιμό της χρόνια δόκλχηρα στον Πύργο την είχε συνηθίσει στη σιωπή. Ύστερα, η Τζέννη της είχε δώσει τόσες συμβουλές να είναι λιγόλογη κι' επιφυλαχτική, ώστε κι' αυτή δεν ήξερε στα τελευταία τί έπρεπε και τί δεν έπρεπε να λέει.

Η λαίδη Στάρλυ, βλέποντας την άμνηχανία της, γύρισε την κουβέντα κι' άρχισε να μιλά με την κόρη της για τη Γαλλία. Η Νταίζη είχε ακούσει τον παπού να μιλά για τη Γαλλία, που την είχε ιδεί στα ταξίδια του. Ρώτησε λοιπόν κι' αυτή πως ήταν ο νεαρός βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΔ' κι' αν η δεσποινίς ντε Πιερεφόν είχε ιδεί την βασίλισσα της Αγγλίας και την κόρη της, τη πριγκίπισσα Ερριέττα, γιατί είχε ακούσει στης Μίς Μιλδρεν ότι κι' οι δυο είχαν καταφύγει στη Γαλλική Αύλη.

Η λαίδη Στάρλυ κι' η κόρη της εί-

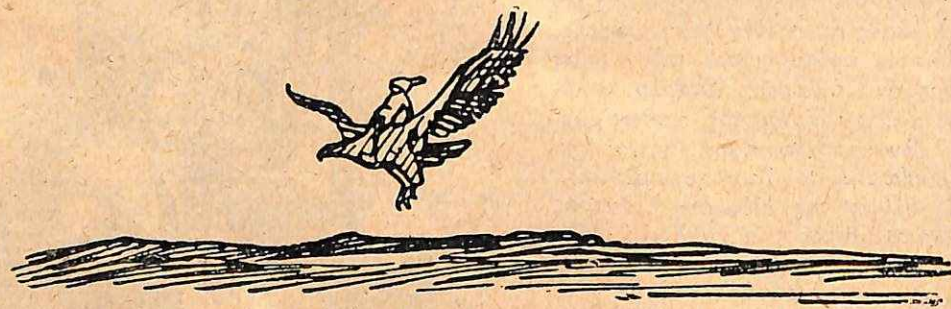
χαν σχετισθεί με τη βασίλισσα και διηγήθηκαν στην Νταίζη ότι ήξεραν για τη θλιβερή ζωή της.

Μόλις άρχισε η επανάσταση, ο Κάρολος ο Α' έστειλε τη βασίλισσα στην Ολλανδία με κάποια επίσημη πρόταση, αλλά με τον κρυφό σκοπό να προμηθευθεί χρήματα και να οργανώσει στρατό για να καταπνίξει την εξέγερση.

Η βασίλισσα έβαλε ενέχυρο τα χρυσικά της και τα στολίδια της και κατόρθωσε να μαζέψει στρατό από σαράντα χιλιάδες μισθοφόρους και νάρματώσει δόκλχηρο στόλο.

Στο μεταξύ όμως τα βασιλικά στρατεύματα έπαθαν νέες αποτυχίες κι' η βασίλισσα, που βρισκόταν τότε στο Έξτερ με τη μικρότερη έγγονή της, λίγο έλειψε να πέσει στα χέρια του κόντε του Έσέξ, που διοικούσε τους επαναστάτες, κι' αναγκάστηκε να καταφύγει στο Φάλμουθ, απ' όπου ένα όλλανδικό πλοίο κατάφερε να την μεταφέρει στη Μπρέστη, μ' όλο που ο άγγλικός στόλος την κυνηγούσε από κοντά.

(Ακολουθεί)



Ο Νιλς, σ' η ράχη του αετού, πηγαίνει στη Λαπωνία.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τώρα πετούμε πάνω από τη Λαπωνία, είπε ο Γόργης.

Κι' ο Νιλς έσκυψε να ιδη πως ήταν η χώρα που γι' αυτήν είχε ακούσει τόσα. Δεν έβλεπε όμως τίποτε άλλο παρά δάση και θάλτους, κι' αυτή η μονοτονία τον έκανε να νυστάξει τόσο, που λίγο έλειψε να πέσει κάτω. Είπε λοιπόν στον αετό πως δεν μπορούσε πια να κρατηθεί πάνω στη ράχη του κι' έπρεπε διηώς άλλο να σταθί για λίγη ώρα. Στη στιγμή ο Γόργης κατέβηκε σε μια κοιλάδα και άφησε τον Νιλς να ξεπλωθεί στο χόρτο. Ύστερα όμως τον πήρε πάλι στα νύχια του και πέταξε μαζί του ψηλά στον άέρα.

— Κομμάτι, μικρέ μου, του είπε, έμένα με κρατά ξύπνιον ο ήλιος και θα εξακολουθήσω το ταξίδι.

Και παρ' όλο που ο Νιλς κρεμόταν έτσι άβολα απ' τα νύχια του αετού, άποκοιμήθηκε στάληθια κι' είδε ένα πα-

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ

Σ' ένα σταθμό, ένα χωριουδάκι μέσα στ' άμπέλια σκορπισμένο. Ένας κισσός κι' ένα πλατάνι κι' ένα πηγάδι σφαλισμένο.

Σ' ένα σταθμό, ένα καμπανάκι κι' ένας σταθμάρχης με σειρήνια. Μια ψηλή λεύκη, το πλατάνι, ταμπέλια γύρω από τα σπίτια.

Στον ταπεινό σταθμό το τραίνο στάθηκε κακό και θυμωμένο.

Νερά κι' άχνους φυσάει, να φύγει και βιά άνυπόμονη το πνίγει.

Σ' ένα σταθμό, ένα χωριουδάκι μικρό κι' άνώνυμο. Αποκάτου απ' τον κισσό και το πλατάνι μισοκρυμμένο τόνομά του.

Ένα λεπτό το τραίνο εστάθη μονάχα για να ξανασάνει, και το χωριό θάφισι πάλι και τον κισσό και το πλατάνι.

Άπ' το μικρό χωριό, το τραίνο κινάει με βία και θυμωμένο.

Μακρύ ταξίδι. Ξεκινούμε. Ποιος ξέρει αν θα το ξαναδούμε! ΜΙΚ Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

λουλούδια, πάνω στα δένδρα κελαδοσαν τα πουλιά, τάγρια και τα ήμερα ζώα έτρεχαν πιά να προσπεράση τάλλο κι' άνάμεσα σ' όλο αυτό το πλήθος περπατούσαν οι άνθρωποι, άλλοι κρατώντας τσάπες και δρεπάνια, άλλοι άξίνες, άλλοι τουφέκια και μερικοί δίχτυα και καλάμια για το ψάρεμα.

Όλη η πομπή προχωρούσε εύθυμη και χαρούμενη, κι' αυτό δεν φάνηκε παράξενο στον Νιλς σαν είδε ποιος την οδηγούσε. Γιατί μπροστά δεν πήγαινε κανένας άλλος απ' τον ίδιο τον ήλιο. Κυλούσε πάνω στο δρόμο κι' έμοιαζε μ' ένα μεγάλο φωτεινό κεφάλι με χρυσά μαλλιά και μ' ένα πρόσωπο που έλαμπε δόκλχηρο από ευθυμία και καλσύνη.

— Εμπρός! φώναζε άδιάκοπα. Καγείς να μη φοβάται ένόςω βρισκομαι έγώ μαζί σας. Εμπρός, εμπρός!

— Θα ήθελα πολύ να ήξερα που μάς πηγαίνει ο ήλιος; είπε ο Νιλς.

Τα στάχυα που πηγαίαν πλάι στον Νιλς, άκουσαν τί είπε και του άπάντησαν άμέσως:

— Μας οδηγεί στη Λαπωνία για να παλαίψουμε με το μεγάλο στοιχείο που τα μαρμαρώνει όλα.

Σε λίγο ο Νιλς Χόλγκερσον παρατήρησε ότι πολλοί από τους όδοιπόρους άρχισαν να γίνονται διστακτικοί: πήγαιναν σιγώτερα κι' ύστερα σταματούσαν. Είδη πως στάθηκαν οι δξυές. Τα έλάφια και τα σιτάρια σταμάτησαν κι' αυτά καθώς κι' οι καστανιές και τα μεγάλα κιτρινολούλνδα κι' οι πέριδικες.

Κοίταξε πίσω του για να ιδη γιατί σταμάτησαν όλοι αυτοί. Και τότε είδε ότι δεν βρισκόταν πια στη νότιο Σουηδία. Έτρεχαν τόσο γρήγορα, που τώρα βρίσκονταν στην κεντρικά Σουηδία, στο Σβήλαντ. Έδω άρχισε κι' η βαλανιδιά να περπατά σιγώτερα. Κοντοστάθηκε, έκανε μερικά διστακτικά βήματα κι' ύστερα στάθηκε δλότελα.

— Γιατί δεν έρχεται πια η βαλανιδιά μαζί μας; ρώτησε ο Νιλς.

— Φοβάται μη την μαρμαρώση το στοιχείο, είπε μια μικρούλα καταπράσινη σημίδα, που περπατούσε εύθυμη και θαρρετή κι' ήταν μια χαρά να τη βλέπει κανείς.

Μ' όλο που τόσοι είχαν μείνει πίσω, τραβούσαν άκόμη κάμποσοι μπροστά.

Κι' ο ήλιος όλη ώρα φώναζε:

— Εμπρός, εμπρός! Κανείς δεν πρέπει να φοβάται ένόσω εγώ έγώ μαζί σας.

Με την ίδια γρηγοράδα η πομπή εξακολουθούσε την πορεία της. Σε λίγο έφθασε στα βορεινά, πάνω στο Νόρλαντ. Άλλά τώρα άδικα τους προέτρεπε ο ήλιος. Η μηλιά στάθηκε, η κερασιά στάθηκε, η βρύση στάθηκε. Ο Νιλς γύρισε και τους ρώτησε:

— Γιατί δεν έρχεσθε μαζί μας πια; Γιατί αφήνετε τον ήλιο;

— Δεν τολμούμε. Φοβόμαστε το μεγάλο στοιχείο που βρίσκεται στη Λαπωνία.

Τότε κατάλαβε ο Νιλς πως τώρα θαχαν φθάσει κι' όλας ψηλά στη Λαπωνία κι' η συνοδεία γινόταν όλοένα και μικρότερη. Οι φραουλιές, η βρύση, οι ρεθυθιές, οι φραγκοσταφυλιές είχαν άνέβει ως έδω. Η άγελάδα και η άλκη πηγαίαν δίπλα-δίπλα. Τώρα όμως όλα μείνανε πίσω. Οι άνθρωποι προχώρησαν λιγάκι άκόμα, ύστερα όμως στάθηκαν κι' αυτοί. Ο ήλιος θα είχε μείνει μοναχός του, αν δεν είχαν προστεθεί και-

νούργιοι συνοδοιπόροι. Τώρα πηγαίνανε μαζί του κάμποσοι μικροί θάμνοι, και μαζί μ' αυτούς και Λάπωνες και τάρανδοι και γαλάζιες άλεπούδες.

Και τότε άκουσε ο Νιλς ένα θόρυβο που όλοένα πλησίαζε περισσότερο. Ήταν ένας σωρός από ποτάμια και ρυάκια που έρχόνταν κατά πάνω τους μ' όρμη.

— Γιατί τρέχουν τόσο γρήγορα αυτά τα νερά; ρώτησε.

— Τρέχουν για να φύγουν το μεγάλο στοιχείο που βρίσκεται πάνω στο βουνό, άπάντησε μια άσπρη άρκούδα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

Ι ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΘ'

Άλήθεια, η θειά Ευλαλία θα τα είχε ξεχάσει... Κι' άμα βοάδναζε, θα γύριζαν κουρά κουρά και ξυστά-ξυστά στο σπίτι της, χωρίς να περάσουν απ' το δρόμο της θειάς Τεοφιλόρης, όπου βέβαια θα τα θυμόνταν άκόμα...

Έτσι η Ρήνα κι' η Μαρίνα παρηγορήθηκαν, ξεθάρρεψαν. Κι' άρχισαν να συλλογιούνται



ΕΚΔΕΛΕΞΗ



πως θα περνούσαν τις ώρες τους στην έρημιά εκείνη. Να πάνε στο σπίτι της πλύστρας; Δεν την έγνώριζαν και δεν ήξεραν πως θα τις δεχόταν. Και τί φέμα να της πούν, όταν θα τις ρωτούσε τί γύρευαν εκεί μοναχές και γιατί δεν βιαζόνταν να γυρίσουν στο σπίτι;

Αποφάσισαν λοιπόν να κατεβούν όλωσδιόλου στ' άκρογιάλι και να μείνουν εκεί όλημέρα, παίζοντας και παίνοντας καβούρια Θάτρωγαν κιόλα, που είχαν άρχισει να πεινούν.

Τό σχέδιο δεν ήταν άσχημο. Θα καλοπερνούσαν έ-

κει κοντά στη θάλασσα. Κι' αν έβλεπαν κανένα να πλησιάζη, θα μπορούσαν μια χαρά να κρυφτούν άνάμεσα στα βραχάκια, μια σταλιά ποάμια που ήταν κι' οι δυο τους...

Άλλά, την τελευταία στιγμή, τους ήρθε πάλι μια ιδέα, — μια ιδέα κακή, όπως πάντα.

— Παίρνομε κι' αυτά τα ρούχα, να τα ρίξουμε στη θάλασσα, να πλένε; έπρότεινε η Μαρίνα.

— Και να τα γυρεύη η κυρά-πλύστρα, έ; χά! χά! χά! έκαμε η Ρήνα κατενθουσιασμένη.

Και, κατά τη συνήθειά τους, τόπαν και τόκαναν. Μάζεψαν τα ρούχα της μπουγάδας, μισοστεγνωμένα τα φορτώθηκαν και... δρόμο για τη θάλασσα.

Ναί, μ' αυτό ήταν η καταστροφή τους...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τις ημέρες είχα μιὰ χαρά, — μιὰ μεγάλη χαρά. Δεν έκέρδισα τὸ Λαχεῖο, οὔτε κληρονόμησα κανέναν ἀγνωστο παραθεῖο στὴν Ἀμερική. Ὑπάρχουν ὅμως πράγματα στὸν κόσμον, ποὺ μᾶς χαροποιοῦν περισσότερο ἀπὸ κάθε ὑλικὸ ἀπόκτημα. Σὰν αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς ἱστορήσω τώρα :

Ἡ «Νέα Ἑστία», τὸ περιοδικὸ ποὺ διευθύνω, εἶχε προκηρύξει πέρου ἓνα Διαγωνισμὸς Διηγήματος. Κριτὲς ὁ Παλαιμάς, ὁ Καμπούρογλου, ὁ Μενάρδος, ὁ Ἀλκίης Θρύλος κί· ἐγώ. Τρεῖς χιλιάδες τὸ πρῶτο βραβεῖο, δυὸ χιλιάδες τὸ δεύτερο, χίλιες τὸ τρίτο. Φυσικὸ ἦταν, ἕνας τέτοιος Διαγωνισμὸς νὰ κινήσῃ τὴ γενικὴ ἐμπιστοσύνη, νὰ υποβάλῃ κάθε εὐγενικὴ φιλοδοξία, νὰ τραβήξῃ κάθε νέον ταλάντο. . . Καὶ νὰ λάβαμε ὀγδόοντα διηγήματα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καί — πολὺ σπάνιον πρᾶγμα, — περισσότερ' ἀπὸ τὰ μισὰ ἦσαν ἔργα δόκιμα, καὶ καμμιὰ δωδεκαετία ὠραιότατα. Ἔτσι ὁ Διαγωνισμὸς τῆς «Νέας Ἑστίας» εἶχε τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ποὺ μπορούσαμε νὰ ὀνειρευθούμε.

Μέσ' στὰ καλὰ διηγήματα, τὸ καλύτερο, τὸ ἀσύγκριτα ὠραιότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν τὸ ἐπιγραφόμενον «Οἱ Θεότητες τοῦ Κοτύλου». Τὸ εἶχε στείλει κάποιος ἀπὸ δῶ, μὲ τὸ ψευδώνυμον «Ὁμηρος Ἀλθεης». Εἶχε ὅμως μαζί κι' ἓναν κλειστὸ φάκελλο μὲ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα. Αὐτὸς θάνοιγόταν, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς κριτὲς, μετὰ τὴν κρίση. Δεν ξέραμε λοιπὸν τίνος ἦταν τὸ διήγημα αὐτό· συμπεραίναμε ὅμως, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσή του, πὼς θάταν κάποιου νέου μὲ δυνατὸ ταλάντο καὶ μὲ μεγάλη καλλιέργεια. Γιατ' ἦταν γραμμένον μ' ἓναν τρόπο ἐντελῶς μ ο ν τ ε ρ ν ο, εἶχ' ἓνα σχῆδιο ποὺ μαρτυροῦσε πολλὰς τεχνικὰς γνώσεις, κι' ἡ ὑπόθεσί του, πολὺ ὁμορφῆ, πολὺ πρωτότυπῃ κι' ἐντελῶς ἑλληνικῇ, προκαλοῦσε ζωηρότατο τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὴν ἐμπνευσμένη ἀνάπτυξή της κι' ἔδινε τὴν πιὸ λεπτὴ, τὴν πιὸ καλλιτεχνικὴ συγκίνηση. Ἀκούστε :

Στὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, στὰ 1812 . . . Ἕνοι ἀρχαιολόγοι, — ἀρπαγες νὰ ποῦμε καλύτερα, — εἶχαν κἀνὶ ἀνασκαφὰς ἀπάνω στὸν Κότυλο τῆς Μεσσηνίας, κοντὰ στὴ Φυγάλεια, κι' εἶχαν ἀνακαλύψει τὴ ζωφόρον ἐνὸς ναοῦ μὲ ἀνάγλυφα τοῦ Φειδία. Τὰ πολὺτιμα αὐτὰ μάρμαρα, οἱ πρόξενοι κι' οἱ πράκτορές τους διαπραγματευόνταν νὰ τὰ πουλήσουν στὴ Γαλλία, στὴν Ἀγγλία, στὴ Γερμανία, σ' ὅποιον θὰ τοὺς ἔδινε τὰ περισσότερα. . . Ἐντωμεταξὺ ἐτοίμα-

ζόνταν νὰ τὰ περάσουν κρυφὰ στὴ Ζάκυνθο, νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ποὺ ἤξεραν τὴν ἐμπορικὴ τους ἀξία κι' ἔφεραν στοὺς ἀρπαγες δυσκολίες. . . Πασὰς τοῦ Μοριᾶ ἦταν τότε ὁ Βελῆς, γιὸς τοῦ Ἀλῆπασα τῶν Γιαννίνων. Καὶ γραμματικὸς του ὁ Γεώργιος Σταῦρος, ὁ κατοπινὸς ἱδρυτὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, νεώτατος, — ὅχι βέβαια ἔπαιον τὸν βλέπουμε στὰ χαρτονομίσματα, — ἀλλὰ μυημένος ἀπὸ τότε στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία, αἰσθηματίας καὶ πατριώτης θερμός. Οἱ ξένοι, γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπεμπόληση, εἶχαν τάξει στὸ Βελῆ-πασα κάμποσες χιλιάδες γρόσια. Κι' αὐτὸς ἔστειλε στὸν Κότυλο τὸ γραμματικὸ του, γιὰ νὰ τὰ εἰσπράξῃ. . .

Ἀλλὰ γιὰ τὸν Γεώργιον Σταῦρον ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἦταν ἓνα πρόσχημα. Δεν πήγαινε στὸν Κότυλο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μερικτὸ τοῦ ἀφεντικῶ του. Πήγαινε, σὰν πατριώτης, νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπο, μὲ θυσιὰ τῆς ζωῆς του ἀκόμα, τὴν ἀπαγωγὴ τῶν ἐθνικῶν κειμηλίων. Καὶ πραγματικῶς, κάνει καί-πέρα σκηλές. Τοὺς βρίζει «κλέφτες», ὁρμᾷ νὰ τοὺς χτυπήσῃ, τὸν πυροβολοῦν, τὸν πληγώνουν, τὸν βγάζουν ἀπ' τὴ μέση. . . Εἶχε συνεννοηθεῖ μὲ κάποιους Τούρκους, νὰ τὸν βοηθήσουν, ἀλλὰ ἡ βοήθεια φτάνει ἀργά. Τὰ μάρμαρα φορτωθῆκαν σὲ μιὰ κορδέττα. Κι' ὁ Γεώργιος Σταῦρος, πληγωμένος, βλέπει μὲ σπαρταχμὸ ψυχῆς, νὰ φεύγουν, μέσα στὴ νύχτα, νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ πάντα, οἱ Θεότητες τοῦ Κοτύλου, τὰριστουργήματα τοῦ Φειδία. . . Ἀλλὰ ὅχι! Σὲ λίγο φωτεινὰς γραμμὰς διασχίζουν τὸ σκοτάδι κι' ἀκούγονται κανονιές. Οἱ Τούρκοι, ἀπὸ τὴ Σφακτηρία, πυροβολοῦν τὴν κορδέττα, ποὺ παίρνει φωτιὰ καὶ βουλιάζει. Ἄλλος σπαραγμὸς τώρα, ἄλλη ἀγωνία γιὰ τὸν Γεώργιον Σταῦρον : Τὰ μάρμαρα θὰ χαθοῦν στὸ βυθὸ κι' ἀκόμα, μέσα στὸ πλοῖο, γυναίκα τώρα τοῦ Ἀγγλοῦ προζέενου στὸ Τρίκερι, — τοῦ Γκρόβιους, αὐτοῦ ποὺ τὸν εἶχε κιόλα πυροβολήσει, — βρίζεται κι' ἡ θάλασσα, ἡ πρώτη του, ἡ παιδική του ἀγάπη. . . Θὰ σωθῇ τουλάχιστο αὐτή; θὰ πνιγῇ; θὰ σκοτωθῇ; . . . Καὶ τὴν ἄλλην μέρα, στὸ Ναυαρίνο, σ' ἓναν ὀρμίσκο ὅπου ἡ θάλασσα εἶχε ξεθράσει συντρίμια κι' ἀποκαΐδια, ὁ Γεώργιος Σταῦρος, ἑξάλλος, βλέπει νὰ πλέῃ κι' ἓνα κουρέλι ἀπὸ μουσελίνα μὲ ροζ βούλες, — ἓνα κουρέλι χιλιотруπημένο ἀπὸ σφαίρες, ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Θάλειας. . .

Αὐτὴ, μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ διηγήματος. Ἀλλ' ἀκόμα μεγαλύτερη ἐντύπωση κάνει μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἶναι γραμμένη. Ὅλ' οἱ κριτὲς ἤμαστε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴς «Θεότητες τοῦ Κοτύλου». Κι' ἐπειδὴ ὡς τὸ τέλος δὲν βρήκαμε ἀνώτερο διήγημα, — ἔ, δὲν

ἦταν καὶ τόσο εὐκολο νὰ βροῦμε, — ἀποφασίσαμε νὰ δώσουμε τὸ Ἀ' Βραβεῖο σ' αὐτό. Μοιράσαμε καὶ τὰλλα, ὑπογράψαμε τὸ πρακτικὸ ποὺ θὰ δημοσιεύταν στὴ «Νέα Ἑστία» καί. . . ἤλθε ἡ στιγμὴ νὰποσφραγίσουμε τοὺς φάκελλους. Μὲ πόση ἀνυπομονησία τὴν περιμέναμε! Προπάντων γιὰ νὰ μάθουμε τὸνομα τοῦ ἀγνώστου, ποὺ εἶχε γράψῃ ἐκεῖνο τὸ ἀριστουργηματικόν. . . Ὁ Ἀλκίης Θρύλος παίρνει ἀμέσως τὸν φάκελλο ποὺ ἔγραφε ἀπὸ τὸν τίτλο του. . . Τὸν ἀνοίγει, βγάζει ἀπὸ μέσα μιὰ κάρτα. . . Σκύδω ἀπὸ πᾶν τοῦ. . . Καὶ διαβάζω : **Ἀλέξανδρος Βεῖνόγλου !**

Νὰ ἡ μεγάλη χαρὰ ποὺ σᾶς ἔλεγα : Ὁ Ἀλέξανδρος Βεῖνόγλου, ἡ **Σμύρνη**, ἓνα χθεσινὸ Διαπλάσσοποιο, νὰ παίρνῃ τώρα τὸ Ἀ' Βραβεῖο σ' ἓναν τέτοιο Διαγωνισμό, μ' ἓνα τέτοιο διήγημα! Τί ἐξέλιξῃ σὲ λίγα χρόνια! . . . Καὶ νὰ ἀκόμη ἕνας καλὸς λογοτέχνης, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ «σχολεῖο τῆς Διαπλάσεως». Πόσοι ἄλλοι δὲν βγήκαν ὡς τώρα! Καὶ ποιητὲς καὶ πεζογράφοι. Ἀφίνω τοὺς πιὸ παλιούς. Καὶ θυμοῦμαι τοὺς νέους. Ὁ Ρωμὸς Φιλύρας, ὁ Κλέων Παράσχος, ὁ Κώστας Οὐράνης, ὁ Τέλλος Ἀγρὰς, ὁ Ι. Παναγιωτόπουλος, ὁ Μ. Παπανικολάου, ὁ Μ. Στασινόπουλος. Ὅλοι ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ ὀνόματα στὴ νέα μας Λογοτεχνία, καὶ δυὸ-τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς οἱ καλύτεροι μέσα στοὺς νέους μας ποιητὲς. . . Ἀμὴ τὰ κορίτσια : Ἡ Σταυρούλα Μαρκέτου, ἡ Γεωργία Ταρσοῦλη καὶ τόσες ἄλλες : . . Στὸν πνευματικὸν αὐτὸν κύκλο, τὸν ἀληθινὰ διακεκριμένον, παίρνει σήμερα θέση, μὲ τὸ σπαθὶ του, κι' ὁ Ἀλέξανδρος Βεῖνόγλου. Νίκησε σ' ἓνα Λογοτεχνικὸ Διαγωνισμό, ποὺ εἶχε ὀγδόοντα ἀνταγωνιστὲς, τοὺς καλύτερους. . .

Στὸ σημερινὸ τεῦχος τῆς «Νέας Ἑστίας» δημοσιεύονται «Οἱ Θεότητες τοῦ Κοτύλου» μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ βραβευμένου. Σ' αὐτὴν θὰ δυσκολευθῇτε ἴσως νὰ ἀναγνωρίσετε τὴ **Σμύρνη** τῆς Διαπλάσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος Βεῖνόγλου, τὸ παιδί ποὺ ξέρατε, εἶναι σήμερα νέος δεκαεννιά χρονῶν. Πόσες ἄλλες, μεγαλύτερες, ἐπιτυχίες τὸν περιμένουν! Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν θὰ ξεχάσῃ βέβαια ποτέ, καὶ μεῖς δὲν τὸ ξεχνοῦμε, πὼς ἡ πρώτη του εἰκόνα, τιμὴ ἐπίσης μᾶς νίκης σὲ Διαγωνισμό, δημοσιεύθηκε στὴ «Διάπλασι». . .

Καὶ στὰ δικά σας !

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ



ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Στάθηκε ἀμέσως νὰκροασθῇ, καὶ πάλι τὸ ξανάκουσε. Βγήκε τότε καὶ κάλεσε καὶ τὸν Γόρδων.

— Τῆς φαντασίας σου θὰ εἶναι, εἶπε αὐτὸς ἄκουσε γιὰ θόρυβο μέσ' στὸ βράχο.

Ἀμα ὅμως κόλλησε τ' αὐτὶ τοῦ στὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου, ὁμολόγησε πὼς ὁ Μπριὰν εἶχε δίκιο : Ἀκούσε κι' αὐτὸς κατὶ σὰν ὑπόκωφα γρυλλίσματα.

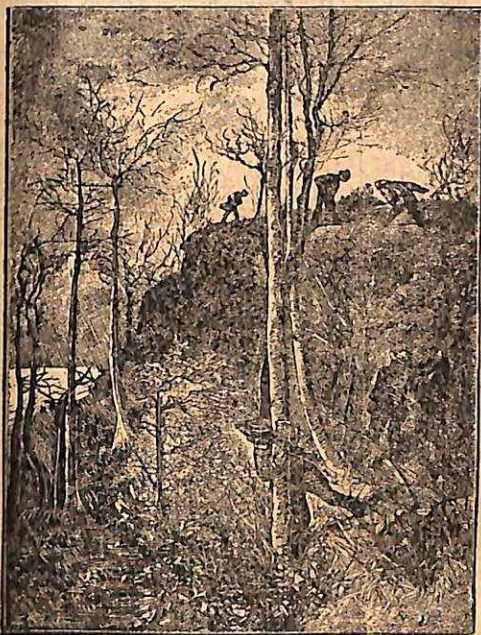
— Τί νὰ εἶναι; εἶπε ὁ Βάξτερ. ποὺ τᾶκουσε κι' αὐτός.

— Δεν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Νὰ φωνάξουμε τὸν Δόνιφαν καὶ τοὺς ἄλλους.

— Ὅχι τοὺς μικροὺς, εἶπε ὁ Μπριὰν, θὰ φοβηθοῦν.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἔμπαιναν ὅλοι γιὰ νὰ γευματίσουν. Ἔτσι κι' οἱ μικροὶ ἔμαθαν γιὰ τοὺς μυστηριώδεις γρυλλισμούς καὶ φοβήθηκαν ὅχι λίγο. . .

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐδέπ, ὁ Γκάρνερ, μπήκαν κι' αὐτοὶ στὸ διάδρομον γιὰ νὰ κροασθοῦν. Ἀλλὰ οἱ γρυλλισμοὶ εἶχαν πάψει κι' ὑπέθεσαν πὼς οἱ σύντροφοί τους θὰ εἶχαν ἀπατηθεῖ. Ὁπωσδήποτε, ἀποφασίσαν νὰ μὴ διακο-



«Ἀνέθηκαν στὴν κορυφὴ, ἀλλὰ καμμιὰ σχισμὰ δὲν βρῆκαν».
(Σελ. 257, στ. β').

πῇ ἡ ἐργασία καί, μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ μεγάλοι ξανάρχισαν πρόθυμα νὰ σκάβουν.

Τὸ βράδυ, στὶς ἑννιά, οἱ γρυλλισμοὶ ξανακούστηκαν καθαρά. Ὁ Πιστὸς ἔρμηνε στὸ διάδρομο, στάθηκε λίγο μὲ τεντωμένα αὐτιά κι' ἀμέσως βγήκε σὰν τρελός. Οἱ τριεῖς τοῦ ἦσαν σηκωμένες, τὰ χεῖλη τοῦ ἀνασυρμένα ξεσκέπαζαν τὰ δόντια του, καὶ γαύγιζε ἀγριεμένως,

σὰν νὰποκρινόταν στοὺς γρυλλισμούς. . .

Τότε πιά οἱ μικροὶ φοβήθηκαν στὰ λήθεια. Ὁ Μπριὰν προσπάθησε νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ καί, ἐπειδὴ δὲν ἡσυχάζαν, τοὺς ἀνάγκασε νὰ πλαγιάσουν.

Πέρασε πολλὴ ὥρα ὡς νὰποκαμηθοῦν. Ὁ ὑποπτος θόρυβος ἐξακολουθοῦσε, ὁ Πιστὸς φαινόταν ἐρεθισμένος, κι' ὁ Γόρδων μὲ τοὺς μεγάλους καθόνταν καὶ συνομιλοῦσαν γιὰ τὸ παράξενο φαινόμενο.

Τέλος, ἀποκαμωμένοι, πλάγιασαν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μπριὰν καὶ τὸ Μόκο ποὺ ἦταν ἡ σειρὰ τους νὰγρυπνήσουν.

Σὲ λίγο ἔγινε ἡσυχία κι' ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἀκούσθηκε τίποτα.

Πρωτ' -πρωτ' σηκώθηκαν ὅλοι. Ὁ Βάξτερ κι' ὁ Δόνιφαν μπήκαν στὸ διάδρομο, ἀκροάσθηκαν, ἀλλὰ οἱ γρυλλισμοὶ εἶχαν πάψει. Κι' ὁ Πιστὸς ἀκόμη, ποὺ χτὲς εἶχε δεῖξει τόση ἀνησυχία, τριγύριζε ἀμέριμνος.

— Παιδιά, τὴ δουλειά μας! φώναξε ὁ Μπριὰν.

— Naί, εἶπε ὁ Βάξτερ· ν' ἀρχίσουμε κι' ἄμ' ἀκούσουμε πάλι τίποτα, σταματοῦμε.

Μὴν εἶναι καμμιὰ πηγὴ, καὶ τὸ νερὸ χύνεται σὲ καμμιὰ σχισμὰδα τοῦ βράχου καὶ γίνεται αὐτὸς ὁ θόρυβος; εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Τότε θὰκούγόταν ἀδιάκοπα, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ.

— Σωστό, εἶπε ὁ Γόρδων. Ἐγὼ νομίζω πὼς ὁ βράχος θὰ ἔχῃ καμμιὰ σχισμὰδα στὴν κορυφὴ καί, καθὼς περνᾷ ὁ ἀέρας ἀπομέσας, μουγγρίζει ἔτσι.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, φώναξε ὁ Σέρβης.

— Naί, naί!

Ὁ Βάξτερ καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι βγήκαν ἔξω κι' ἀνέθηκαν στὴν κορυφὴ, — στὴ σκεπὴ νὰ ποῦμε τῆς σπηλιάς. Ἀλλὰ καμμιὰ σχισμὰδα, καμμιὰ τρύπα δὲν βρῆκαν.

Μετὰ τοῦτο ἐξακολούθησαν ὅλοι τὴν ἐργασία τους ὡς τὸ βράδυ.

Τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, ὁ Πιστὸς, ποὺ καθόταν πάντα κοντὰ στὴ θέσῃ τοῦ κυρίου του, δὲν ἐφάνηκε καθόλου.

Τὸν ἐφώναζαν, ἀλλὰ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση.

Βγήκαν κι' ἔφαξαν παντοῦ. Πιστὸς ποῦθεν.

Βέβαια θὰ εἶχε πάει πολὺ μακριὰ, γιὰτὶ ἂν ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου του, θὰποκρινόταν ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἦταν. Μὴν ἔχῃθῃ; Ἀδύνατο. Μὴν τὸν ἔφαγε κανένα θηρίο; Κι' αὐτὸ ἀπίθανον, ἀλλὰ ἔτσι μόνο μπορούσε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐξαφάνισή του.

Περὶτὸ νὰ ποῦμε πόσο λυπήθηκαν τὰ παιδιά γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ πιστοῦ ζώου ποὺ τοὺς ὑπηρετοῦσε τόσο καλὰ. Ἡ ἐρμηδιά τους τοὺς φάνηκε μεγαλότερη καὶ δὲν ἔφαγαν σχεδὸν ἀπὸ τὴ λύπη τους. Οὔτε νὰ κοιμηθοῦν δὲν ἤθελαν,

παρὰ καθόνταν γύρω στὸ τραπέζι ἀμίλητοι.

Ἀξαφνα, μέσ' στὴ νύχτα, ἀκούστηκαν πάλι γρυλλισμοί, ἀνακατωμένοι μὲ κραυγὲς πόνου. Ὁ θόρυβος αὐτὸς βάσταξε ὡς ἓνα λεπτό.

Ὁ Μπριὰν ἔτρεξε στὸ διάδρομο. Ὅλοι σηκώθηκαν. Τὰ μικρά, τρομαγμένα, χώθηκαν στὰ κρεβάτια τους.

Σὲ λίγο, καινούργιες κραυγὲς, μαζί



«Ὁ Μπριὰν καὶ οἱ μεγάλοι ἐνᾶρχισαν τὴν ἐργασία».
(Σελ. 257, στ. γ').

μὲ γαυγίσματα, ἀντήχησαν ὑπόκωφα πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου.

— Ὁ Πιστὸς! φώναξε ὁ Οὐίλκοξ. Θὰ εἶναι καὶ μέσα καὶ θὰ πιάστηκε μὲ κανένα ἀγρίο!

— Ὅστε ὑπάρχει κοίλωμα πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸν τοῖχο;

— Ἦναι φάνεται. Καὶ σ' αὐτὸ θὰ καταφεύγουν τὴ νύχτα ἀγρία ζῶα.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία : Εἴτε ἦταν, εἴτε δὲν ἦταν ἐκεῖ μέσα ὁ Πιστὸς, ὅμως πᾶν καὶ καὶ στὸ βράχο, ἴσως μὲ πῆρξε κοίλωμα στὸ βράχο, ἴσως μὲ δεύτερη σπηλιά, ποὺ ἡ εἰσοδὸς τῆς θὰ κρυβοῦταν μέσ' στοὺς θάμνους· ὅχι τριγύριζαν τὸ βράχο.

Ὁ θόρυβος ἔπαψε πάλι καὶ δὲν ξανακούστηκε ὅλη νύχτα. Ἀλλὰ οὔτε τὴν ἄλλην μέρα δὲν ἐφάνηκε ὁ Πιστὸς.

Ὁ Μπριὰν κι' οἱ μεγάλοι ξανάρχισαν τὴν ἐργασία. Ὡς τὸ μεσημέρι, εἶχαν σκάψῃ ἀκόμα δυὸ πόδια. Ἐφαγαν καὶ τὸ ἀπομεσήμερο ξανάρχισαν. Τοὺς μικροὺς τοὺς ἔστειλαν νὰ καθήσουν στὴν ἀκροποταμιά. Οἱ ἄλλοι φύλαγαν τοὺς ἐργάτες, μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Γιατὶ φοβόνταν μὴν ἀνοίγῃ στὸν τοῖχο καμμιὰ τρύπα καὶ πετιόταν ἀπὸ τὴν ἄλλην σπηλιά κανέν' ἀγρίο ζῶον.

Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τίς δύο

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

